

ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΝ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Θ. ΠΕΤΣΙΟΥ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΤΟΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ — ΙΟΥΝΙΟΣ

1938

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ & ΣΙΑ Α. Ε.
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΕΣΤΙΑΣ»
42 — ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ — 42
ΑΘΗΝΑΙ

Ε.Τ.Α. ΠΡΕ. Κ.Ε.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

ΘΕΤΗ

ΦΑΟΥΣΤ

ΜΕΡΟΣ Β'

ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΠΡΑΞΕΙΣ (*)

ετάφραση: ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Ι. ΛΑΜΨΑ

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ (Συνέχεια)

ΑΙΘΟΥΣΑ ΠΟΛΥ ΕΥΡΥΧΩΡΗ

μέ παράπλευρα δωμάτια, στολισμένη και φτιαγμένη για διασκέδαση μασκαράδων.

Κήρυκας

Ντόπιους έδω δέ θάϊδετε χορούς
από τρελλούς, διαβόλους και νεκρούς.

Χαρᾶς γιορτή θάϊδη ή ματιά σας,
Πηγαίνοντας στη Ρώμη άτός του
ό Βασιλιάς μας για όφελός του,
μά και για απόλαψη δικιά σας,
τις Άλπεις τις ψηλές διαβαίνει
και Κράτος εύθυμο κερδαίνει.
Τήν άγια έφίλησε πατούνα,
τό Κράτος τούτο έδω ζητώντας,¹
μά την κορώνα πιά άποχτώντας.
πήρε μαζί και τη μουσούνα.
Τωράειμαστε νιογεννημένοι
και κάθε κοσμικός κοιτάζει
στο πρόσωπό του να τη βάζη.
Σάν παλαβός με δαύτη μοιάζει,
μά, όσο μπορεί, φρόνιμος μένει.
Τους βλέπω κιόλας πώς πυκνώνουν,
πώς χώρια πάν, πώς ζευγαρώνουν.
Μιά συντροφιά κολλάει στην άλλη.
Μπαίνουν έδω, βγαίνουνε πάλι,
μέ ξενοιασιά. Και θάειπης δίκια:
μέ τούτα τά μασκαραλίκια
πάντα τρελλός μοναδικός
θά μένη ό κόσμος μας αυτός.

Άνθοπόλισσες

(Τραγούδι με συνοδεία μαντολίνων. ¹

Έχομε έρθει σάν κουκλίτσες
στη λαμπράδα της Αύλης,
Φλωρεντίνες κοπελλίτσες,
για να άρέσωμε κι' έμεις.

Στά σγουρά μαύρα μαλλάκια
έχομε άνθη γελαστά,
πού κλωστές και κορδελλάκια
τά κρατούν μεταξωτά.

Γιατί τόχουμε καμάρι,
πώς τά άνθιά μας τά φτιαχτά ²
και περίσσια έχουνε χάρη
κι' άνθούν όλη τη χρονιά.

Σύμμετρη έχουν πάρει θέση
τόσα πλουμιστά χαρτιά,
τό καθένα άν δέν άρέση,
όμως τό όλο σᾶς τραβά.

Εϊμαστε κομψές, μαγεία!,
οί άνθοπόλισσες έμεις,
τι είναι ή φύση ή γυναικεία
μέ την τέχνη συγγενής.

Κήρυκας

Τά καλάθια σας να ίδοϋμε,

(*) Συνέχεια από τό προηγούμενο).

1. Οί Γερμανοί αυτοκράτορες έπήγαιναν στη Ρώμη, για να στεφθοϋν από τον Πάπα. Πριν από τη στέψη τον έπροσκυνούσαν κι' έφιλούσαν τά πέδιλά του για σημείο ύποταγής, αυτός δέ κατόπιν τούς έστεφε και τούς έδινε έτσι τη βασιλική έξουσία.

1. Έδω τό μαντολίνο είναι ταυτόσημο με την κιθάρα. Δες παρακάτω σελ. 24.

2. Τά τεχνητά λουλούδια, που έχουν πατρίδα την Ίταλία, ήταν της μόδας στην εποχή του ποιητού.

στό κεφάλι πού κρατάτε,
νάβρουμε, ποιό προτιμοῦμε
ἀπό τὰ ἄνθια, πού πουλάτε.

Στά κλαδιά ἐδῶ καὶ περβόλι
ἄς φανῆ! Σὲ τέτοια ἀνθάκια,
σὲ πουλητρες σὰν κουκλάκια
θὲ νὰ τρέξωμε εὐτὺς ὄλοι.

Ἄνθοπώλισσες

Στὴ φαϊδρὴ ἀγορὰ ψωνίστε,
μὰ μὴ κάνετε παζάρι!
Μὲ δυὸ λόγια θὰ γνωρίστε,
τί μπροστά σας φιγουράρει.

Κλαδί ἐλιάς με καρπούς¹

Δὲ μισῶ κανένα ἄνθι,
δὲ μοῦ ἀρέσει ἡ γλαλοή,
γιατὶ δὲν ταιριάζει αὐτό
στό δικό μου φυσικό.
Στὸ χωράφι, στὸ λιβάδι
τὸ μελούδι εἶμαι τὸ πλέριο
καί, γιὰ ἐνέχυρο πιὸ στέριο,
τῆς εἰρήνης τὸ σημάδι.
Σήμερα ὁμορφο ἄς ἐλπίσω
πῶς κεφάλι θὰ στολίσω.

Στάχυ

(χρυσό).

Καὶ τῆς Δήμητρας τὰ δώρα
θὰ σὰς πάνε ὠραία τώρα.
Ὅτι θέτε γιὰ ὄφελός σας,
ἄς γινῆ καὶ στολισμός σας.

Φανταστικὸ στεφάνι

Μολοχάκια παρδαλὰ
εἶμαστε ἄνθια θαυμαστά,
δὲν τὰ συνειθίζει ἡ φύση,
τάχει ἢ μόδα ὅμως ὀρίσει.

Φανταστικὸ μπουκέτο

Δὲν θὰ ἐτόλμα τὸ ὄνομά μου
κι' ὁ Θεόφραστος² νὰ εἰπῆ
κι' ὅμως κάποιες τῆ θωριά μου
θὰ τῆ βροῦνε ταιριαστή.
Σ' αὐτὴν θέλω νὰ ταιριάσω,
πού θὰ μέειχε στὰ μαλλιά της
καὶ θὰ με ἄφηνε νὰ πιάσω
μιὰ θεσοῦλα στὴν καρδιά της.

Πρόκληση³

Γιὰ τὴ μόδα πιά ἄς ἀνθοῦνε
φαντασίες παρδαλές
μὲ παράξενες μορφές,
πού στὴ φύση δὲ βλαστοῦνε.
Ἄπο πλούσια κατσαρὰ
χρυσαφένια καμπανάκια
μὲ στριμμένα κοτσανάκια!
μὰ

1. Στὶς ἀκόλουθες στροφές κάθε πουλούμενο ἐ-
παινᾷ τὸν ἑαυτό του μὲ τὸ στόμα τῆς ἀνθοπώλι-
σας, πού τὸ πουλάει.

2. Ὁ γνωστός μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλη, ὁ πατέ-
ρας τῆς Βοτανικῆς.

3. Πρόκληση γιὰ συναγωνισμό τῶν μπουμπουκιῶν
ἀπ' τὰ τριαντάφυλλα στὰ φανταστικά λουλούδια.

Τριαντάφυλλων μπουμπούκια

μένομε καλὰ κρυμμένα
στὰ χλωρὰ μας τὰ καβούκια.
Χαρά σ' ὅποιον μᾶς εὐρῆ
φρέσκα, μόλις ἀνοιγμένα!
Ὅταν ἡ ἀνοιξη σιμώνη,
τὸ μπουμπούκι σὰν φουντώνη,
ποιὸς μπορεῖ νὰ στερηθῆ
μιὰ εὐτυχία σὰν κι' αὐτή;
Μὲ ὑποσχέσεις, μὲ δοσίδια
ἢ χλωρίδα πάντα δένει
βλέμμα, νοῦ, μὰ καὶ τὴν ἴδια
τὴν καρδιά, πού μᾶς θερμαίνει.

(Κάτω ἀπὸ πράσινες φυλλωσιές ταχτοποιοῦν οἱ ἀν-
θοπώλισσες ὁμορφα τὴν πραγματεία των.)

Περιβολάρηδες

(Τραγούδι με συνοδεία ἀπὸ κιθάρες.¹)

Μὲ τὸ μάτι θὲ νὰ βρῆτε,
μὲ ποιὸ ἄνθι θὰ στολιστῆτε,
μὰ οἱ καρποὶ δὲ σὰς γελοῦνε,
μὲ τὴ γεύση εὐχαριστοῦνε.

Μελαψοὶ ἀπ' τὸν ἥλιο, τόσα
σὰς δωροῦμε ὀπωρικά!
Πάρτε, τί σὰν κρίνη ἢ γλώσσα,
βουβῆ μένει πιά ἢ ματιά.

Ὅλοι ἄς τρέξουν μὲ βιασίλα
τοὺς καρπούς μας νὰ γευτοῦνε,
γιὰ ἄνθια στίχους φτιάνουν — μῆλα
πρέπει καὶ νὰ δαγκωθοῦνε.

Μὲ τὴν ἄδεια σας θὰ ἐρθοῦμε
δίπλα στὰ ἀνηθρά σας νιάτα,
κοπελλιές, καὶ θὰ πουλοῦμε,
τὰ φρουτάκια μας τὰ ἀφράτα.

Κι' ἔτσι ἐδῶ στὴν πρασινάδα
θὰ βρεθοῦν ὅλα μαζί,
μπουμπουκάκια στὴν ἀράδα,
φύλλα, ἀνθάκια καὶ καρποὶ.

(Μὲ διαδοχικὸ τραγούδι, συνωδευμένο ἀπὸ κιθάρες
καὶ κιθάρες, ἐξακολουθοῦν οἱ δυὸ συντροφιές νὰ
σωριάζουν μὲ τάξη τὶς ποαγματείες των καὶ
νὰ τὶς πουλοῦν.)

Μητέρα καὶ Κόρη

Μητέρα

Σὰν γεννήθης, κεντητὸ
σοῦβαλα σκουφάκι,
εἶχες πρόσωπο γλυκό,
τρυφερὸ κορμάκι.
Σέειπα νύφη μὲ τὸ νοῦ
πλούσιου ἀντρός, ὄχι ἀλλουνοῦ,
σέειπα γυναικάκι.

Μὰ ὡς τὰ τώρα τόσα πὰν
χρόνια πιά χαϊμένα,
οἱ καλοὶ σου ὄλο τραβάν,

1. Μεγάλο καὶ πολύχορδο λαγούτο τῆς ἐποχῆς ἐ-
κείνης, πού δὲν χρησιμοποιεῖται πιά (ἰταλ. tiorba).

ἄχ, μακριὰ ἀπὸ σένα !
Σβέλτα ἐχόρευες μ' αὐτόν,
μὲ τὸν ἄγκωνα κ' ἐκειὸν
σκούνταες ὀλοένα.

Καὶ τοῦ κάκου ἓνα σωρὸ
πήγαν διχσκεδάσεις,
ἔπαιζες κυνηγητό,
μόνο γιὰ νὰ χάσης.
Οἱ τρελλοὶ φύγαν μακριὰ,
ἄνοιξε τὸν κόρφο πιά
κι' ἴσως κάποιον πιάσης.

Συντρόφισσες

(νέες κι' ὁμορφες ἔρχονται κοντὰ κι' ἀρχίζει φλόγα-
ρο κουβεντολόι με σικεσιότητα ¹).

Ψαράδες καὶ Πουλολόγοι

(με δίχτυα, ἀγκίστρια, ξόβεργες κι' ἄλλα σύνθηρα
ἔρχονται κι' ἀνακατεύονται με τὰ ὁμορφα κορίτσια.
Προσπάθειες ἐκείνων νὰ τὰ πιάσουν καὶ νὰ τὰ
κρατήσουν, τῶν κοριτσιῶν νὰ ξεφύγουν, δίνουν ἀ-
φορμὴ σε χαριτωμένους διαλόγους).

Ξυλοκόποι

(μπαίνουν ὀρητικοὶ καὶ με τρόπο ἀγροϊκο).

Ἄδειάστε θέση,
δεντρὶ χτυποῦμε,
πού εὐτύς θὰ πέση !
Νά, τὸ τραβοῦμε,
μακριὰ σταθῆτε,
μὴ χτυπηθῆτε !
Ποιὸς δὲ νογάει ;
τί μᾶς τιμάει ;
Ἄν δὲ δουλέψη
τὸ χοντρολόι,
πῶς θὰ ἀποκρέψη
τὸ ἀρχοντολόι,
μά κι' ὄση σκέψη
κι' ἂν ἐξοδέψη ;
Λοιπὸν νὰ νοιώστε :
χωρὶς ἰδρώτα
δικό μας πρῶτα
θὰ κοκκαλώστε !

Φασουλήδες ²

(ἀδέξιοι, σχεδὸν ἄνοστοι).

Κάντε τους χάξι !
Βλάκες, φτιαγμένοι
νάειναι βαστάζοι !
Ποιὸς τὸ μυαλό μας
ἔχει ! Φορτίο μας
μόνο μᾶς μένει
σκούφια κουρέλι,
μπλούζα γιὰ γέλι,
πού δὲ βαραίνει !
Μὲ παντοφλίτσες,
χωρὶς δουλίτσες,

στὴν ἀγορὰ μας
πάντα γυρνοῦμε,
πρόγκες νὰ ἀκούμε
στὸ πέρασμά μας.
Εὐτύς σὰ χέλια
σιγὰ γλιστροῦμε
μὲς στὸ σπρωξίδι
κι' ὄλοι με γέλια.
μαζὶ πηδοῦμε
καὶ ξεφωνοῦμε
στὸ στριμωξίδι !
Βρισιές κι' ἐγκώμια,
ὄ,τι κι' ἂν πῆτε,
μὴ σκοτιστῆτε,
γιὰ μᾶς εἶν' ὁμοια !

Παράσιτοι ³

(με τρόπο κολακιάτικο καὶ ζητιάνικο).

Καὶ ξυλοκόπους
καὶ καρβουνάδες
πάντα ἐθαρροῦσαν
χρυσούς ἀνθρώπους
οἱ φουκαράδες,
τί θὰ ὠφελούσαν, ⁴
ἄχ, τεμενάδες,
γλυκὰ γνεψίδια
καὶ μπιχλιμπίδια
ἢ κομπλιμέντα,
διπλὴ κουβέντα,
πού ἄλλος ³ τὴν παίρνει
ἢ ὦρα ὄπως φέρνει ;
τί βγαίνει, ἂν πέση
σ' αὐτὴ τὴ θέση
λίγο παρέκει
ἀστροπελέκι ;
Μόνο ξυλάκια
καὶ καρβουνάκια
πυρώνουν τζάκια.
Στὰ τζάκια ψαίνουν,
βράζουν, σουβλίζουν,
σ' αὐτὰ φαγάδες
πιαταγλειφτάδες,
ψητὰ μυρίζουν,
ψάρια προσμένουν ⁴
κι' ἔμπνευση τώρα
παίρνουν γιὰ δράση,
μόλις ἡ ὦρα
τοῦ δείπνου φτάση.

Μεθυσμένος

(ἀναίσθητος)

Μὴ βρεθῆ μπόδιο μπροστά μου !
Νοιώθω νὰ πετάη ἡ καρδιά μου.
Φίνες ρίμες, φρέσκο ἀγέρι
τάχω ὁ ἴδιος μαζὶ φέρει.
Κι' ἔτσι πίνω ἐδῶ στὴ μπάγκα,
μπρός, τσουγκρίστε, τρίγκι-τράγκα !
Σὺ ἐκεῖ πίσω, ἔλα κοντὰ !

1. Οἱ ὑποδηλώσεις γιὰ κουβεντολόι ἐδῶ, καθὼς καὶ παρακάτω, δὲν ἐγράφηκαν, γιὰ νὰ κάμουν οἱ ἠθοποιοὶ τὸ κουβεντολόι ἐκ τοῦ προχείρου, μὰ γιὰ νὰ ἀντικατασταθοῦν ἀπὸ τὸν ποιητὴ με κατάλληλο διάλογο, πού δὲν κατωρθώθηκε κατόπιν νὰ γραφῆ.

2. Ἡ πιὸ συνειθισμένη μάσκαράτα τοῦ Ρωμαϊκοῦ καρναβαλιῦ.

1. Συνειθισμένα πρόσωπα τῆς νεώτερης Ἑλληνικῆς καὶ τῆς Ρωμαϊκῆς κωμωδίας. Ἄπ' τὴν τελευταία ἐμπήκαν καὶ στὴν Ἰταλικὴ σκηνή.

2. Ἄν ἔλειπαν τὰ ξόλα καὶ τὰ κάρβουνα.

3. Ἐκεῖνος, πού φιλοξενεῖ.

4. Τὰ ψάρια τὰ ἐκυνηγοῦσαν ἰδίως οἱ Ρωμαῖοι παράσιτοι. Δὲς καὶ Ὁβιδ. Fast. 6, 173.

Τσουγκρίσε, ἔτσι εἶναι καλά!

Τί φωνές σπήτι ἢ γυναίκα,
πούβαλα ἔτσι παρδαλά,
γὼ ἑκαμάρωνα σὰ στέκα,
κείνη μέειπε: μασκαρά!
Μὰ ἐγὼ πίνω ἐδῶ στή μπάγκα,
μπρός, τσουγκρίσε, τρίγκι-τράγκα,
μασκαράδες μιὰ φορά!
Σὰν τσουγκρίστε, πάει καλά!

Μιὰ χαρὰ εἶμαι δῶ! "Ἄν δὲ δόση
ὁ κύρ κάπελας πιωτό,
ἢ κυρά του θὰ μὲ σώση
καί στερνά τὰ δουλικό.
Πάντα πίνω ἐδῶ στή μπάγκα!
"Ὅλοι ἀπάνω, τρίγκι-τράγκα!
Μπρός, τσουγκρίστε, στή σειρά!
Γιὰ τὰ μένανε, πάει πιά!

Ποῦ καὶ πῶς μένα μου ἀρέσει,
ἔ, δική μου εἶναι δουλειά!
Τί κακὰ πούχω ἐδῶ πέσει,
δὲ μπόρῶ νὰ στέκω πλιά!

Χορὸς

Μπρός, τσουγκρίστε, τρίγκι-τράγκα,
πιέτε, ἀδέρφια μου, ὡς τὸν πάτο!
Μὰ πιαστήτε κι' ἀπ' τὴ μπάγκα,
τοῦτος ξώφλησε ἐδῶ κάτω.

Ὁ Κήρυκας

(παρουσιάζει λογιῆς λογιῆς ποιητῆς, ποιητῆς τῆς φύσεως, τῆς αὐλῆς, τοῦ ἱπποτισμοῦ, ἄλλους τρυφεροὺς κι' ἄλλους ἐνθουσιώδεις. Μέσα στοῦ συνωσι-σμοῦ ἀπὸ τόσων ἀνταγωνιστῶν δὲν ἀφήνει ὁ ἕνας τὸν ἄλλο νὰ ἀπαγγεῖλη κάτι. "Ἐνας μόνο κατορθώνει νὰ περάσῃ, ἀφοῦ εἰπῆ μερικὰ λόγια).

Σατιρικὸς

Σὰν τί θὰ εὐχαριστήσῃ
ἐμὲ τὸν ποιητὴ σας;
Νὰ λέω, ὅ,τι κανεῖς σας
δὲ θέλει νὰ ἀγροικήσῃ.

(Οἱ ποιηταὶ τῆς νύχτας καὶ τῶν τάφων¹ φεύγουν μὲ τὴ δικαιολογία, πῶς ἔχουν ἀρχίσει μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα συνομιλία μὲ ἕνα καινούργιο βρικόλακα, πὸν θὰ ἠμποροῦσεν ἴσως ἀπ' αὐτὴ νὰ δημιουργηθῆ ἕνα νέο εἶδος ποιήσεως. Ὁ Κήρυκας εἶναι ἀναγκασμένος νὰ δεχθῆ τὴ δικαιολογία αὐτὴ καὶ προσκαλεῖ στοῦ μεταξὺ τὴν Ἑλληνικὴ Μυθολογία, πὸν μὲ τὴ σημερινὴ μάσκα δὲ χάνει οὔτε τὸ χαρακτηριστὴρα τῆς, οὔτε τὸ θέλημα τῆς.)

Οἱ Χάρες²

Ἄγλαϊα

Ἡ ζωὴ χάρη ἔχει πάρει
ἀπὸ μᾶς. Δόστε μὲ χάρη!

1. Ἐννοοῦνται οἱ Νεορωμαντικοὶ ποιηταὶ, πὸν σημαντικώτερος τῶν ἦταν τότε ὁ Prosper Mérimée. Στὰ ποιήματά τῶν ἔπαιξαν τὸν κυριώτερο ρόλο ἡ νύχτα, τὰ κοιμητήρια, τὰ στοιχεῖα κ. τ. ὅμ.

2. Ἀνάλογα ἔργα γιὰ τίς Χάρες ἀναφέρει ὁ Σενέκας (De beneficiis, 1, 3): «μερικοὶ νομίζουσι, πῶς ὁ

Ἑγεμόνη¹

Πόθου πλήρωση ἔχει χάρη,
Ποῦ ποθεῖ, μὲ χάρη ἄς πάρη!

Εὐφροσύνη

Μὰ πὸ πλέρια χάρη ἄς ντύνη
πάντα τὴν εὐγνωμοσύνη!

Οἱ Μοῖρες

"Ἄτροπος"

Τώρα ἐμὲ βρῆκε τὸ κρίμα,
τὴν πὸ γραῖα, νὰ σᾶς κλώσω.
Σὲ τί σκέψεις βάζει ὡστόσο
τῆς ζωῆς τὸ λεπτὸ νῆμα!

Μαλακὸ γιὰ νὰ σᾶς γένη,
λεπτὸ ἐπήρα λιναράκι,
στρωτὸ κι' ἴσιο θὰ τὸ βγαίνει
τὸ ἔξυπνὸ μου δαχτυλάκι.

Μὰ ὁποῖος θέλει νὰ χορτάσῃ
ἀπὸ γλέντι, ἄς μὴν ξεχνάη,
πῶς τὸ νῆμα δὲ βαστάει!
"Ἄς προσέξῃ, μήπως σπάσῃ!

Κλωθῶ

Τώρα δὰ μοῦ ἐμπιατευτήκαν
τὸ ψαλλίδι στὰ στερνά,
ἢ γρηά μας γιὰτὶ βρήκαν
πῶς δὲν τάειχε πιά σωστά.

Κλώσματα, πὸν δὲ φελοῦνε
τὰ κρατάει στὸ φῶς καιρό,
κι' ἄλλα, κέρδη πὸν μνηοῦνε,
κόβει εὐτὺς τὸ λαδικό.

Μὰ κι' ἐγὼ, τὸ νιὸ κοψίδι,
λάθεψα συχνά, γι' αὐτὸ
κλειῶ στή θήκη τὸ ψαλλίδι
τώρα, γιὰ νὰ κρατηθῶ.

Κι' ἔτσι ἔμαι καλά δεμένη,
μὲ χαρὰ σᾶς βλέπω ἐδῶ,
μπρός, γλεντήστε τον, καημένοι,
τὸν ἐλεύτερο καιρό!

Λάχεση

"Ἐργο μου νὰ συγυρίζω,
τί εἶμαι γὼ μόνο ξυπνιά,
τὴν ἀνέμη μου γυρίζω
μὲ ζωὴ, μὰ δίχως βιά.

Καὶ στὸ δρόμο του διευθύνω
κάθε νῆμα, πὸν γυρνᾶ,
νὰ ξεκλίνει δὲν τὸ ἀφήνω
ἀπ' τὸν κύκλο του σταλιά.

τάρχει μιὰ Χάρη, πὸν δίνει τὴν εὐεργεσία, ἄλλη, πὸν τὴν παίρνει, καὶ τρίτη, πὸν τὴν ἀνταποδίνει».

1. Ὁ ποιητὴς ἐδιάλεξε τὸ ὄνομα αὐτό, πὸν παραδίδει ὁ Πausanias, ἀντὶς γιὰ τὸ συνειθισμένο ὄνομα «Θάλεια», ἴσως γιὰτὶ τὸ τελευταῖο αὐτὸ ἦταν περισσότερο γνωστὸ γιὰ ὄνομα μιᾶς ἀπὸ τίς Μοῦσες.

2. Στὶς ἄλλες περιστάσεις ἢ Κλωθῶ κλώθει κι' ἡ "Ἄτροπος κόβει τὸ νῆμα.

"Αν ξεχνιόμουν, τί μαράζι,
τί κακό σ' ὅλη τῆ γῆς,
ὁ καιρὸς περνᾷ κι' ἀρπάζει
τὰ κουβάρια μου ὁ ὕφαντής.

Κήρυκας

Δὲ θὰ γνωρίστε αὐτές, πού τώρα φτάνουν,
κι' ὅσοι ἀπὸ σᾶς παλιά βιβλία πιάνουν.
Σκορποῦν τόσα κακά, μὰ σὰν τὶς δῆτε,
εὐτύς μὲ τὸ καλὸ θὰ τὶς δεχτῆτε.

"Αχ, οἱ Ἐριννύες, εἶναι οἱ λυσσασμένες!
Νέες, γλυκές, κομψές, καλοφτιαγμένες.
Γνωρίστε τὶς καὶ θάϊδετε πὼς ἴδια
τὰ περιστέρια τοῦτα εἶναι μὲ φίδια.

Πανοῦργες εἶναι, μὰ ὅταν κάθε μούρη
τώρα φημίζει κάθε τῆς κουσούρι,
κι' αὐτές ἀγγέλων δόξα δὲ ζητοῦνε,
πληγὴ τῆς γῆς πὼς εἶναι ὁμολογοῦνε.¹

Ἄλληκτώ

Μὰ μ' ὄλα αὐτὰ σὲ μᾶς θὰ ἐμπιστευτῆτε,
γιατὶ ὤριες καὶ χαϊδιάρες θὰ μᾶς βρῆτε.
Σὲ ἐκείνον, πού ἔχει πίστη στὴν καλή του,
θὰ γαλιφεύωμε ἔτσι δὰ τὸ αὐτί του,

πού στὰ στερνὰ θὰ τούειπουμε : ἡ καλή σου
μὲ τοῦτον καὶ μὲ κείνονε τὰ ψαίνει,
εἶναι κουτή, καμπούρα καὶ κουτσαίνει,
γυναίκα σου ἂν τῆ θές, εἶναι ντροπή σου !
Θὰ εἰποῦμε κ' ἐκείνης μὲ τὴν ἀράδα :
ὁ φίλος σου στὴν τάδε τὶς προάλλες
κατηγοριές γιὰ σένα εἶπε μεγάλες.—
Κι' ἂν φτιάσουν τὰ ξανά, τοὺς μένει ἡ κρυ-
[άδα

Μέγαιρα

Αὐτὰ εἶναι ἀστεία μόνο. Σὰν παρθοῦνε,
σὲ αἰώνιες γκρίνιες κάνω ἐγὼ νὰ μποῦνε,
πού κάθε των χαρὰ θὰ τὴν ταραζοῦν.
Οἱ ἀνθρώποι σὰν τὶς ὄρες πάντα ἀλλάζουν.

Κι' ἂν ἔχουν ἀποχτήσει, ὅ,τι ποθοῦνε,
ζητοῦν πιὸ ποθητό. Σαχλὴ πιά λένε
τὴν πιὸ τρανὴ εὐτυχία. Παραιτοῦνε
τὸν ἥλιο κι' ἀπ' τὸν πάγο ζέστη θένε.

Μὰ τούτα ἐγὼ γοργὰ θὰ τὰ βολέψω.
Τὸν Ἀσμοδαῖο² μου ἔχω κουβαλήσει,
τῆ συμφορὰ παντοῦθε νὰ σκορπίση
κι' ἔτσι δλους ταίρια, ταίρια νὰ τοὺς ρέψω.

Τισιφόνη

"Ὅχι γκρίνια! Ἐχω μαχαίρι,
ἀρνηστή, γιὰ σὲ στὸ χέρι!
Συφορὰ θάϊδης μεγάλη
ἀργὰ ἢ γλήγορα, ἂν θές ἄλλη.

1. Ἐδῶ παρουσιάζονται, σὰ νὰ ἔχουν μόνη δουλειὰ
νὰ χαλοῦν τὴν ἀγάπη καὶ τὸ γάμο καὶ νὰ τιμωροῦν
τὶς ἐρωτικὲς ἀπιστίες.

2. Ὁ Σατανὰς τοῦ γάμου, πού σύμφωνα μὲ τὸ βι-
βλίο τοῦ Γωβίτ (3, 8) ἐσκότωσε τοὺς ἑπτὰ ἀνδρες
τῆς Σάρας, τῆς κόρης τοῦ Ραγουήλ, τῆ νυχτιά τοῦ
γάμου.

Ἡ παλιά ἢ γλυκάδα ἐκείνη
πρέπει ἀφρός, χολὴ νὰ γίνη!
Τὸ παζάρι ἐδῶ δὲ σώνει,
ὅποιος ἔφταιξε, πληρώνει.

Τὸ συμπάθιο εἶναι μακριὰ μου.
Λέω στὰ βράχια τὰ δεινὰ μου,
καὶ μοῦ ἀντιλαλοῦν: γδικήσου!—
Σὺ, πού ἀγάπη ἀλλάζεις, σβήσου!

Κήρυκας

Παρακαλῶ, στὴν ἄκρη τραβηχτῆτε!
Μὲ σᾶς δὲ μοιάζει, ὅ,τι ἔρχεται, θὰ ἴδῃτε.¹
Βουνὸ θαρρεῖς, πὼς βλέπεις κινημένο,
μὲ ὠρια χαλιά στὰ πλάγια στολισμένο,
πούχει κεφάλι μὲ φιδίσια προβοσκίδα
καὶ πλάϊ δόντια μακριὰ, πού ἀλλοῦ δὲν εἶ-
Μυστήριο, μὰ ἐγὼ τούχω τὸ κλειδάκι. [δα.
Στὸ σβέρκο του λεπτή, χαριτωμένη
γυναίκα θὲ ναῖδῃτε καθισμένη,
πού μὲ ἕνα τὸ ὀδηγᾷ λεπτὸ ραβδάκι.
Καὶ μιά ἄλλη μεγαλόπρεπη πιὸ πάνω
στέκεται ὀρθή. Σκορπάει λάμψης ἀχτίδες,
πού ἐμπρὸς των τυφλὸς στέκω καὶ τὰ χάνω.
Δυὸ εὐγενικὲς γυναῖκες, μὲ ἀλυσίδες
δεμένες, πάνε πλάγι. Φοβισμένη
ἢ μιά των, ἢ ἄλλη πρόσχαρη προβαίνει.
Τούτη σὰ νάειναι λεύτερη κινιέται,
μὰ ἡ ἄλλη τὸ ποθεῖ. Ποιὲς εἶστε, πέτε!

Δειλία

Ἄχνα φῶτα σκιὲς ἀπλώνουν
στὴ θολὴ γιορτὴ πυκνές,
οἱ ἀλυσίδες μὲ καρφώνουν
μπρὸς σὲ ψεύτικες θωριές.

Γέλια ἀνόητα, μακριὰ μου!
Ἐποπτα μούειστε πολὺ.
Ἄχ, ἀπόψε ὀλόγυρά μου
μαζευτήκαν ὄλοι οἱ ἐχτροί!

Νὰ ἕνας φίλος, πούχει ἀλλάξει
κι' ἔχει γίνει ἐχτρός μου πιά!
Ἄλλος ἦρθε νὰ μὲ σφάξη,
τόνοιωσα καὶ πάει μακριὰ.

Ἄχ, ἄς εἶχα πάρει δρόμο
μακρινό, μὰ δὲ μπορῶ
κι' ἔτσι ἀνάμεσα στὸν τρόμο
μένω ἐδῶ καὶ τὸν ἀχνό.

Ἐλπίδα

Γειά σας, γειά σας, ἀδερφάδες!
Σήμερα ἂν οἱ μασκαράδες
σᾶς ἀρέσαν, οὐ! τὸ νοιώθω,
πὼς ἀπὸ αὔριο μόνο πόθο
θάχετε ὄλες, νὰ μοῦ ζητε,
ἀμασκάρευτες νὰ βγῆτε.
Κι' ἂν τὸ φῶς ἀπ' τὶς λαμπάδες
πολὺ γοῦστο δὲ σᾶς κάνη,
τὶς γλυκειὲς πάλι σκολάδες

1. Δὲν εἶναι ἀνθρωπῖνοι μασκαράδες, μὰ πνεύμα-
τα, πού μπάζει ὁ Φάουστ κι' ὁ Μεφιστοφελῆς.

μέ παρέα ή και μονάχες,
καταπώς ό νοῦς τὸ βάνη,
σὲ ἀνθισμένες πάμε ράχες,
ξαπλωνόμαστε ή πηδοῦμε
κι' ἔτσι ἀξέννοιαστα περνώντας
δίχως στέρησες θὰ ζοῦμε,
τὸ καλύτερο ζητώντας.
Σάν καλόδεχτοι δά ξένοι
θαρρετά παντοῦ θὰ μποῦμε
καὶ τὸ πιὸ καλὸ πὸ μένει
κάπου βέβαια θὰ τὸ βροῦμε.

Φρόνηση

Οἱ δυὸ ἐχτροὶ σας, ἡ Ἐλπίδα
κι' ἡ Δειλία, εἶναι δεμένοι
μὲ βαρειά ἀπὸ ἐμὲ ἀλυσίδα!
Κάντε τόπο, εἴστε σωσμένοι!

Κολοσσό, ζωὴ γεμάτο,
δέτε, πυργοφορτωμένο
τὸν κινῶ κι' ἀπάνω - κάτω
πάει μὲ βῆμα μετρημένο.

Μὰ ὑψηλότερα ἀπὸ μένα
μιὰ θεὰ εἶναι, πὸ ἀνοιγμένα
τὰ φτερά ἔχει, γιὰ νὰ ὀρμήση
καθετὶ νὰ καταχτήση.

Αἴγλη ἔχει, πὸ σκορπίζει
γύρω ὀλοῦθε λάμψη πλέρια,
Νίκη λέγεται κι' ὀρίζει
κάθε πράξη, κάθε ἐνέργεια.

Ζωῖλοθερασίτης¹

Μπρὲ κοίτα, πούρθα στὸν καιρὸ!
Θὰ σὰς τὰ ψάλω ὄλων καλά!
Νὰ πρωταρχίσω ὅμως σκοπὸ
ἔχω ἀπ' τὴ Νίκη τὴν κυρά.
Μὲ τὰ λευκά της τὰ φτερά
θαρρεῖ πὼς εἶναι πιά κι' ἀητὸς
καὶ τῆς ἀνήκει, ὅπου πετᾶ,
κ' ἡ χώρα γύρω κι' ὁ λαός.
Μὰ ὅπου γινῆ κάτι τρανό,
μὲ πιάνει ἀμέσως τὸ κακό.
Σὰ ρίχνω κάτω τὸ ἀψηλὸ
καὶ πάω ψηλά τὸ χαμηλό,
σὰ λέω γιὰ ἴσο τὸ στραβὸ
στραβὸ τὸ ἴσο σάν εἶπῶ,
τότε μονάχα εἶμαι καλά,
κι' ἔτσι τὸ θέλω ἐδωπανά!

Κήρυκας

Μάθε λοιπόν, τί πάει νὰ πῆ,
βρωμόσκυλλο, καλὸ ραβδί!
Νά, κουλουριάσου, σάν τὸ θές!²
Μὰ κοίταξε, ὁ διπλὸς τζουτζές
ἔγινε σβῶλος στὴ στιγμή!
Τί θάμα! Ὁ σβῶλος παρακεῖ

γίνηκε ἀμέσως ἓνα αὐγὸ.
Τὸ αὐγὸ φουσκώνει, σπάει στὰ δυὸ
κι' ἓνα ζευγάρι ξεπετᾶ,
μιὰ νυχτερίδα καὶ μιὰ ὄχια.
Σέρνεται χάμω τώρα ἡ μιὰ
καὶ στὸ ταβάνι ἡ ἄλλη πετᾶ.
Πάν ἔξω, νὰ τὰ ποῦν οἱ δυὸ,
δὲ θέλω ἐκεῖ νάημουν κι' ἐγώ.

Μουρμουρητὸ

Μπρός! μέσα ἀρχίσαν τὸ χορὸ! —
Νὰ φύγω θάηθελα ἀπὸ δῶ.—
Δὲ νοιώθεις, πὼς μᾶς τριγυρνᾶ
ἀπὸ φαντάσματα γενιά; —
Τὰ νοιώθω ἀπάνω ἀπ' τὰ μαλλιά.—
Κι' ἐγὼ στὸ ποδι χαμηλά.—
Κανείς δὲν ἔπαθε κακό.—
Μὰ ὄλοι ἔχουν φόβο τρομερό.—
Ἐχάλασε τὸ γλέντι πιά.—
Καὶ φταῖν γιὰ τούτο αὐτὰ τὰ ζά! —

Κήρυκας

Χρέη τοῦ κήρυκα σάν πήρα
σ' αὐτοδὰ τὸ καρναβάλι,
πὼς φυλάγω ἐδῶ στὴ θύρα,
στῆς χαρᾶς μήπως τὸν τόπο
τίποτα ἄπρεπο προβάλη!
Τὸ ἀμποδάω μὲ κάθε τρόπο.
Μὰ τὰ ἀερικά δά ὡστόσο
μπαίνουν ἀπ' τὰ παραθύρια
κι' ἀπὸ μάγια καὶ μυστήρια
δὲν μπορῶ νὰ σὰς γλιτώσω.
Ὁ τζουτζές γεννάει ὑποψιά
μὰ ἄλλο πιὸ κακό ἐκεῖ πίσω
πρόβαλε! Ἐχω ἐπιθυμιά,
τί ναι αὐτὸ νὰ σὰς ξηγήσω,
δὲ μπορῶ ὅμως νὰ τὸ κάνω,
τί κι' ἐγὼ μπρός του τὰ χάνω.
Γιὰ νὰ τόβρω, ὄλοι βοηθᾶτε.
Μὲς στὸ πλῆθος τὸ κοιτάτε
πὸ περνάει; Τέθριππο ὠραῖο
εἶναι κι' ἀλαφρὰ γλιστράει
μὲς ἀπὸ ὄλα. Τὸ σπουδαῖο
εἶναι, πὼς χωρὶς νὰ σκίζη
τὸν κοσμάκη, προχωράει.
Λάμψη ἀπόμακρη σκορπίζει,
πὸ σπιθοβολάει μὲ χάρη,
μαγικὸ εἶναι, λές, φανάρι!
Πὼς φουσομανάει κοντά μου!
Κάντε θέση! Σπάει ἡ καρδιά μου!

Παλληκάρι

(ἠνλόχος).

Ἄτια,¹ τὰ φτερά διπλώστε
καὶ τὸ χαλινάρι νοιώστε,
κρατηθῆτε, ἂν σὰς κρατάω,
δειξτε ὀρμή, σάν σὰς κεντάω!
Ἄς τιμήσωμε τὸν τόπο
τοῦτον δῶ μὲ κάθε τρόπο!
Δέτε, πόσοι θαυμαστὲς σας
λαχταροῦν τὶς ὀμορφιές σας!
Ἐμπρός, κήρυκα, πρὶν πάλι

1. Συνένωση τοῦ γνωστοῦ ἀπὸ τὴν Ἰλιάδα (2, 211 - 265) Θερασίτη, ὡς πνεύματος τῆς μεμφιμοιρίας, καὶ τοῦ Γραμματικοῦ τοῦ 3ου π. Χ. αἰῶνος Ζωῖλου, πὸ ἔγινε γνωστός ὡς μικρολόγος ἐπικριτῆς τοῦ Ὀμήρου.

2. Δὲς Ἰλιάδ. 2, 265-277.

1. Εἶναι φτερωτοὶ δράκοντες.

φύγωμε από δω, με λίγα
λόγια έδω στον κόσμο εξήγα,
τίναί αυτό που έδω προβάλλει!
Πώς μās λένε; Δυσκολία
δέ θαβρής δά και μεγάλη,
τί είμαστε μιά άλληγορία.

Κήρυκας

Δέν τὸ ξαίρω τὸ ὄνομά σας,
θά ιστορήσω τή θωριά σας.

Παλληκάρι

Μπρὸς δοκίμαστο!

Κήρυκας

Εἶσαι νέος —
νά τὸ εἰπῶ πρέπει — κι' ὠραίος.
Μικρὸς εἶσαι, μὰ μεγάλο
θά σέ ἠθέλαν δίχως ἄλλο
ἀπὸ τώρα οἱ γυναικοῦλες.
Μὰ τί φταίγουν οἱ φτωχοῦλες;
*Έχεις μέλλον γιὰ ἐρωτάκιας,
γιατί ἐπλάστης γυναικάκιας.

Παλληκάρι

Λές σωστά. Μὰ ἄς προχωρήση
τοῦ μαντέματος ἡ λύση!

Κήρυκας

Τί γλυκά μαύρα ματάκια,
τί μελαχροινά μπουκλάκια
καί πανώριο κορδελλάκι!
Τί κομψὸ φορεματάκι,
πού ὡς τίς φτέρνες κάτω φτάνει,
μέ χρυσὸ γύρω γαϊτάνι!
Θά σέ ἐλέγαν κοπελλίτσα!
Πέραση ὅμως στὰ κορίτσια
— γιὰ καλὸ ἢ κακὸ — ἀπὸ τώρα
θάειχες κι' ἔτσι γιὰ τὴν ὥρα
θάρχιζαν τὸ Ἄλφαβητάρι
νά σέ μάθουνε μέ χάρη.

Παλληκάρι

Κι' ἐκεῖνος δά, πούειναι στό θρόνο
κι' ὀλοῦθε χύνει λάμψη μόνο;

Κήρυκας

Ρήγας καλὸς καί πλούσιος θάναι,
χαρὰ σ' αὐτούς, πού πλάϊ του πάνε!
Δέ θέλει κάτι νὰ ἀποχτήση
φτωχοὺς νὰ βρῆ ζητᾶ ἢ ματιά του
κι' ὁ ἄγνός του πόθος νὰ βοηθήση
τὰ ξεπερνάει τὰ ὑπάρχοντά του.

Παλληκάρι

Δέ πρέπει έδῶ νὰ σταματήσης.
Μέ ἀκρίβεια νὰ τὸν ζωγραφίσης.

Κήρυκας

Δέν ζωγραφιέται αὐτό, πού ἀξίζει.
Θωριά, πού ὑγιεία πλημμυρίζει,
μάγουλα ἀνθός, στόμα γεμάτο,
πού ἀστράφτουν ἀπ' τὸ στέμμα κάτω!
Πόσο τοῦ πάει τὸ ντύσιμό του!
Τί νάειπω γιὰ τὸ φέρσιμό του;

Μούειναι, θαρρῶ, Ρήγας γνωστός.

Παλληκάρι

Εἶναι ὁ θεὸς τοῦ πλοῦτου αὐτός,¹
πούρχεται έδῶ καμαρωτός,
γιατί τὸν θέλει ὁ βασιλιάς σου.

Κήρυκας

Μὰ τώρα πές καί τὰ δικά σου!

Παλληκάρι

Ἡ ποίηση εἶμαι κι' ἡ σπατάλη,
κακὸ στό νοῦ κανεῖς μὴ βάλῃ.
Ἄ ποιητῆς δά προοδεύει.
τὸ πιὸ δικό του σάν ξεοδεύῃ.
Εἶμαι βαθύπλουτος κι' ἐγώ,
τὸ ἴδιο σάν τὸν Πλοῦτο έδῶ.
Χοροὺς καί γλέντια του στολίζω
κι', ὅτι τοῦ λείπει, τοῦ χαρίζω.

Κήρυκας

Στὴν καύχηση εἶσαι ἀνοιχτοχέρης,
μὰ ἄς δοῦμε, καί τί τέχνες ξαίρεις!

Παλληκάρι

Δέτε, χτυπῶ ἓνα δάχτυλό μου
καί λάμπει εὐτὸς τὸ τέθριππό μου.
Μαργαριτάρια έδῶ συνάζω
καί σέ γαϊτάνι τὰ ταιριάζω.

(*Χτυπώντας ὀλοένα τὸ δάχτυλό του.*)

Πάρτε χρυσὰ σκουλαρικάκια
καί περιδέραια καί χτένια,
ἔχω κι' ὠραία στεμματάκια
καί δαχτυλίδια ὄλο ἀσημένια.
Μὰ καί φλογίτσες² στόν καιρὸ
ὀλόγυρά μου ἐγὼ σκορπῶ
κι' ἀμέσως βλέπω, πού μποροῦν
νά ἀνάψουν καί νὰ ξαπλωθοῦν.

Κήρυκας

Δές, ὁ κοσμάκης πῶς τὰ ἀρπάζει!
Ἄ χαριστῆς πάει νὰ τὰ χάσῃ.
Δῶρα σάν σ' ὄνειρο μοιράζει
κι' ὄλοι ζητοῦν μέ τόση βιάση.
Μὰ πονηριὰ θωρῶ καινούρια!
Ἄ,τι ἓνας ἄρπαξε μέ φούρια,
οὔτε στιγμή δέν τὸ γλεντάει,
γιατί ἀπ' τὰ χέρια του πετάει.
Χρυσὸ γαϊτάνι τώρα πούσαι
μέ τὰ τρανὰ μαργαριτάρια;
Τὸ χέρι ἐκειοῦ, πού τὸ ἐβαστοῦσε,
τώρα τὸ ξύνουνε σκαθάρια!
Νά, τὰ πετᾶ, μὰ αὐτὰ γυρίζουν
κι' ὄλο τριγύρω του βουίζουν.
Μιά πεταλούδα ἄλλος βαστᾶ
ἀντὶς γιὰ στέρια ἀσημικά.
Τάζει ὁ λογάς, μὰ αὐτό, πού δίνει,
λάμψη στιγμῆς ψεύτικη χύνει.

1. *Έτσι παρουσιάζεται ὁ Φάουστ.

2. Οἱ φλογίτσες σημαίνουν τὴν πνευματικὴ προώ-
θηση γιὰ τὸ ταλέντο, ἐνῶ τὰ κοσμήματα, πού ἀνα-
φέρονται παραπάνω, τὴν αἰσθησιακὴ καί παραδοικὴ
ἐπίδραση στό πλήθος.

Παλληκάρι

Μάσκες μπορείς νά τις γνωρίσης,
 μὰ δὲ σοῦ πέφτει νὰ ἐξηγήσης,
 τί κρύβει ἢ φλούδα! Μάθε κάτι:
 γιὰ τοῦτο χρειάζεται ἄλλο μάτι.
 Καυγά δὲ θέλω ἐδῶ στὸ γλέντι.
 Σένα ρωτῶ μόνον, Ἀφέντη:

(Στρέφεται στὸν Πλοῦτο.)

Τὸ τέθριππό σου τὸ γοργό
 οὐ δὲ μοῦ τόχεις μπιστεμένο;
 Ὡς τὸ ὀδηγᾷς, δὲν τὸ τραβῶ;
 Ὅπου θελήσης, δὲν πηγαίνω;
 Μὲ πέταγμά μου τολμηρὸ
 τὸν φοίνικα σοῦχω φέρμενο,
 γιὰ σένα ἀγῶνα ὅταν τολμῶ,
 πάντα μὲ βλέπεις κερδισμένο!
 Δάφνης στεφάνι σοῦχω φέρει,
 πὺ τόπλεξα μὲ νοῦ καὶ χέρι.

Πλοῦτος

*Ἄν πρέπη γιὰ τὰ σὲ νὰ μαρτυρήσω,
 ἄκου: ἀπ' τὸ πνέμα μου κι' ἐσὺ εἶσαι πνέμα.
 Πάντα ἀκλουθᾷς τοῦ ἀφέντη σου τὸ γνέμα,
 στὸ πλοῦτος τὸν ἀφήνεις πολὺ πίσω
 καὶ πιότερο ἐκτιμῶ τὸ πράσινό σου
 κλαδάκι ἀπ' τίς κορῶνες πὺ φοράω.
 Μιὰ ἀλήθεια θάειπω σ' ὅλους τώρα ἐμπρός
 | σου:

Γιὲ μου ἀκριβέ, γιὰ σὲ μόνον εὐδοκάω! ¹

Παλληκάρι

(στὸ πλῆθος)

Ἀπὸ ἓνα δῶρο διαλεχτὸ
 σκόρπισα σ' ὄλους στήν αὐλή!
 Σὲ μιὰ καὶ σ' ἄλλη κεφαλὴ
 φλογίτσα καίει, πούστειλα ἐγώ.
 Ἀπόναν σ' ἄλλον, δὲς, πηδᾷ,
 στέκει σ' ἐκειόν, σ' αὐτὸν γλιστρᾷ,
 σπάνια φουντώνει καὶ φωτᾷ,
 μὰ λίγο χρόνο καὶ γοργᾷ.
 Στούς πιὸ πολλοὺς, πρὶν κᾶν φανῆ,
 σβήνει τὴν ἴδια τὴ στιγμῆ.

Φλυαρία γυναικῶν

Πάνω στὸ ἀμάξι, ἐκεῖ ψηλά,
 δὲς τσαρλατάνο μιὰ φορά!
 Πίσω του κοίτα Φασουλή,
 πὺ ἀπὸ τὴν πείνα τὴν πολλὴ
 ἔχει λιγνέψει τόσο πιά,
 πὺ, ἂν τὸν τσιμπήσης, δὲ νογᾷ!

(Ἀκολουθεῖ)

1. Δὲς καὶ Εὐαγγ. κατὰ Ματθ. 3,17 «οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα». Κοίτα ἐπίσης καὶ στήν Εἰσαγωγή, τεύχος 265 σελ. 14.

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ἡ ΚΑΘΟΔΟΣ ΤΩΝ ΜΥΡΙΩΝ

Θάλαττα, θάλαττα! ἀνοιχτή, πλατιά, γαλάζια, ἡλιοστρωμένη,
 σὲ χαίρονται ξανά τὰ μάτια μας γλαρά, ἰλαρά
 χαμόγελα ἀπ' ὀλοῦθε μᾶς σκορπᾷς κι' ἡ λαγγεμένη
 φωνή σου ἀντιλαλεῖ βαθιά μας, θάλασσα χαρά.

Θάλαττα, θάλαττα! παλιὰ λαχτάρα μας, δόξα μας πρώτη,
 μοιρολογίστρα, νανουρίστρα, κούνια καὶ ταφή,
 κακοστρατιά μᾶς πλάνεψε μακριὰ σου καὶ καρδιά καὶ νιότη
 κι' ἐσὺ πικρὰ μᾶς καρτεροῦσες, μάνα κι' ἀδερφή.

Θάλαττα θάλαττα! ἡ ψυχὴ μας δὲ σ' ἔχει προδώσει,
 δική σου πάντα κι' ὄλη πάλι τώρα σὲ καλεῖ,
 πάρτην ἀπάνω σου ἢ βαθιά σου μ' ὄση κι' ἄλλη τόση
 στοργὴ τῆς ἔδωσες τὸ πρῶτο κάποτε φίλι.

ΝΙΚΟΣ Β. ΣΦΥΡΟΕΡΑΣ

